

Sajátságos élethelyzet hozta létre. A kilencvenes évek elején a gyárak bezártak, ő pedig több ezredmagával kénytelen volt másutt boldogulást keresni. Így jutott el Pestre. Borongós őszi délelőttön szállt le a menetrendszerinti járatról, ami évekkel később

miatta kapta a parasztbusz elnevezést.

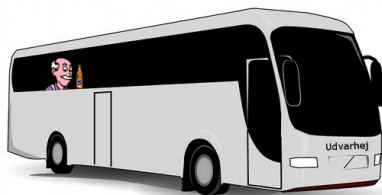
□

A hóskorban (1991 és 2001 között) még a Keletitől jött a busz, ő már akkor is ott volt. A Moszkva téren ácsingózva kereste a melót. Onnan vitték először sáncot ásni Kispestre egy Lada Nivával. Két erős kéz, s egy nagy bunkó fej, **akkellettoda!** – vall őszintén magáról. Azóta korosodott, nagyon sokat dolgozott, de a fizetség csak az itthoni mesékben volt nagy, a valóságban nem. Egyszer itthon

vikkendházat akart bótólni odaki Máréfalipatakba

, s azzal állított bé az eladóhoz, hogy

„a pénz nem gond, me' Magyarba' melózok”.

Akkoriban még havonta át kellett járnia a határon **belépcsételtetni a pasapórtba**. Azóta már

az

Únijo

béfogadta őt (es). Azt hitte, hogy

minnyá

forint se lesz, csak euró. Ma már csak buletint villant a határőrnek. Beadta már az állampolgársági kérelmet. Magyar lesz a most még székel,

kitörüli a háccsófelit a román pasapórttal.

Többedmagával most is ott ácsorog a Népligeti buszpályaudvaron. Indulás előtt feltankol sörből és pálinkából, az elmaradhatatlan **raffianeccet** a csomagtartóba teszi. A pungát felviszi a buszba. **Idegönybeszakatthazánkfiya.**

Dunakavics, kerekragcsi a gyerkőcnek, kávéfőző az asszonyrak.

Elszív egy szofit, féldecis üvegből belőki a kevertet vagy a vilmoskörtét, szuszogva ül fel a buszra, telefonál, integet. Hangoskodik, mint az építőtelepen, **sántijer, salapéta, malter, beton, főnök,** sztorik és

helyzetek, amiből ő mindig jól jön ki,

hallodé

. Vecsésen áthaladva már nemcsak a дума, hanem a vigasság is igen nagy.

□

Húzd meg, te, me' ingyér' adom!

– dugja az üveget az előtte békésen szundikáló orra alá. Ivott az már eleget húsz év alatt, **elég elé van,**

pihenni szeretne, de

nem haggya békinn.

Monorierdőnél már röpködnek a poénok, a huszonöt esztendővel ezelőtti katonatörténetek, s az, hogy

jómútkórjába

Kőbányán (ahajt)

megsirített valakit.

Mert lerománozta. Kocsmában, kocsmá előtt hamar eljár a keze, s a bicskát is beléüti, ha **főmenyen az agyvize.**

A sofört sem kíméli: a Tiszát még nem lépték át, de már pisilni kell, **ájjon meg, sofférúr. Bírják ki a Mólig, s annyit ne igyanak, s a sört ne locsogtassák ki az ülésre, s viselkedjenek rendesen, me' más is utazik a buszon, s hallgassanak, megkéremszépen, me' ma leteszem a buszról.**

Mérgelődik, visszapofázik, hátrasomfordál a többiekhez, bámul ki az ablakon, nézi az alföldet. Egyik-másik rázendít, belékapcsolódik, **kisangyalom, kiskalapom, piciny falum, varjúsereg, kituggyamerre. Haza, komám, haza, erdélyszentbércére.** Zúgva száll a keserűség.

Ártánd, határátkelő. Itt még forintért pisil. Aztán elhallgat. Buletinvizit, Nagyvárad. Hazaérkesztünk, Románia. Mocskosság van. Alig várja, hogy megérkezzen a Királyhágó tetejére. Lekaszálódik a buszról s **belépik egyet falni.** Ismerős az asztalnál, **ti es hazafelé? Igyunkmegvalamit, na.**

Jöhet a nap fénypontja, pacalleves a miccsel, mustárral, kenyérrel, végre. Sörből feltankol. Cigi előtte, sör utána. Köd előtte, köd mögötte.

Mögöttedé?

Aki nincs itt, szójjon!

- üvölti be hangosan, miután a sofőr megkérdi, hogy mindenki itt van-e, s van olyan, aki húsz év után is képes röhögni ezen az ócska poénon. Sör- és fokhagymaszagút **bökked** a kanyarokban lefele, elfingja magát csendesen.

Melyikvót? Dénkó, há az istenedet, te, mitfingassz itt nekömembör..?

A még nagyobb baj akkor jön, amikor ő is lehúzza a belélépős cipőt, majd átkapja feje fölött a norvégmintás pulóvert. A tréningnadrág zizeg, a bőrdzseki már régebben az akasztón.

Nem érzi, csak azt látja, hogy a busz felénél ülő egyetemista lány az orrára kapja a saját pulcsija nyakát. Mit neki illem, még oda is szól: hadd tudja meg a tápos pesti **rokkercsajszi**, hogy kivel van

dóga

, mer ő biza a legyet s a verebet is röptibe. Me

a székely fasz világmárka, ugyé, komám, há mitakarsz?

– villan ki a harminckettőből az a kevés fogmaradék.

Iszolé még egyet?

Sörhab ül a setétbajszon, onnan cseppen az Adidibao-tréningfelsőre.

Kolozsvár után már belészunnyad a hajnalba. Ráül a csend az utastérre, csak a szagát érzed. Összekoccanó pálinkásüvegek a szék alatt. Makfalván megébred, pisilni kell, kinyit még egy doboz sört, azzal kibírja hazáig.

Bunkószékely. Pedig egyszerű, becsületes ember volt, annak nevelték, úgy is viselkedett. Mióta Magyarba jár, szaros karóval is alig éred fel az orrát.